Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυσεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 23 καὶ 30 Δεκεμβρίου 1900 Ἔτος 22ον. — Ἀριθ. 53—54

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΝΟΥΝΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 429)

Παρῆλθον πολλοὶ μῆνες. Ὑποθέσεις ἐκάλεσαν τὴν κυρίαν Χρυσοβέργη εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ διέλθῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πρωτεύουσαν, φιλοξενουμένη ὑπὸ τῆς κυρίας Κοσμᾶ.

Αἱ ἐπισκέψεις αὗται αἱ ὀλιγοήμεροι τῇ ἦσαν ἀνέκαθεν εὐχάριστοι. Ἡ κυρία Κοσμᾶ ἦτο λαμπρὰ κυρία, ἡ δὲ βαπτιστική της, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔτρεφε πολλὴν ἀγάπην,—δικαιολογημένην ἄλλως τε ἕνεκα τῆς ἀξιεράστου φύσεως τοῦ κοραστοῦ,— εἶχε γίνῃ ὅ,τι ἐφαίνετο ἐξ ἀρχῆς: πρότυπον νεανίδος ὡραίας, εὐφυοῦς, μορφωμένης.

Μετὰ τὸ δεῖπνον, τὴν ἐπῆρεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον τῇ εἶχον ἑτοιμάσῃ, διὰ νὰ ὁμιλήσῃ ὀλίγον μὲ τὴν βαπτιστικήν της, πρὶν πέσῃ εἰς τὸ κρεββάτι.

— Νὰ ἠξεύρατε, ἀγαπητή μου νουνά, εἶπεν ἡ νεᾶνις μετ' ὀλίγας στιγμὰς συνομιλίας, πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ποῦ σας βλέπω! Εἶχα τόσα πράγματα νὰ σας εἰπῶ. Εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ πράγματα ποῦ δὲν γράφονται εἰς ἐπιστολήν. . . Πολλὲς φορὲς ἄρχισα νὰ σας γράφω, ἀλλὰ δὲν με ἱκανοποιοῦσαν αἱ ἐπιστολαί μου καὶ τὰς ἔσχιζα. . . Ἤθελα, εἶχα ἀνάγκην νὰ σας εἴπω πόσον μοῦ ἐφάνη χρήσιμον κάποιον δῶρον ποὺ μου ἐστείλατε. . .

— Ἀ! κ' ἐγὼ ἴσα-ἴσα ἤθελα νὰ σου παραπονεθῶ, διότι δὲν το βλέπω. . . εἶπεν ἡ κυρία Χρυσοβέργη, ἡ ὁποία μετ' ἐκπλήξεως δυσαρέστου παρετήρησε τὴν ἀπουσίαν τοῦ δακτυλίου ἀπὸ τὴν χεῖρα τῆς βαπτιστικῆς της.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ το μεταχειρίζωμαι αἰωνίως, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα ἐκπλαγεῖσα καὶ αὐτή. Ἀλλὰ πιστεύσατε ὅτι μοῦ εἶνε πολύτιμον, χρησιμώτατον, καὶ χωρὶς νὰ καυχηθῶ, νομίζω ὅτι συνετέλεσε πολὺ νὰ διορθωθῶ ἀπὸ πολλὰ ἐλαττώματα ποῦ εἶχα, ἀπὸ τὴν ὀκνηρίαν, ἐν μέρει ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν...

— Δὲν σ' ἐννοῶ, παιδί μου· ἐξηγήσου.

— Μὰ νά: ἕως τώρα δέν μου ἤρεσε πολὺ ἡ ἐργασία, ἡ τάξις, ἡ νοικοκυροσύνη· τὸ δῶρόν σας μοῦ ὑπενθύμισε καὶ μ' ἔκαμε νὰ ἀναγνωρίσω ὅτι ἡ ἀργία εἶνε κακὸν πρᾶγμα, ὅτι πρέπει . . . .

— Ὄχι δά! διέκοψεν ἡ νουνά· καὶ πάλιν δὲν σ' ἐννοῶ. Τί σχέσιν ἔχουν αὐτὰ μὲ τὸ δῶρόν μου; Πότε σοῦ ὑπενθύμισα; πότε σ' ἐσυμβούλευσα; Ἄλλως τε ἐγὼ ποτὲ δὲν εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ συμβουλάς!

— Καὶ ὁ σάκκος, νουνά;... Ἐξεχάσατε λοιπὸν τὸν ὡραῖον σάκκον τοῦ ἐργοχείρου πού μου ἐστείλατε τὴν περασμένη Πρωτοχρονιά; ... ἕνα σάκκο βελουδένιο μὲ γαλάζιες μεταξωτὲς κορδέλες, γνωμικὰ ἀργυροκέντητα; ...

Ἡ νουνὰ ἐκύτταξε τὴν βαπτιστικήν της μὲ ἀνοικτὸν στόμα.

— Καὶ τὸ μπιλλιετάκι σας, πού μου ἔγράφατε νὰ τὸν θεωρῶ ὡς μαργαρίτην; . ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰωάννα. Αὐτὸς ὁ σάκκος ὑπῆρξεν ὁ καλλίτερός μου σύντροφος, ἀπὸ τότε ποῦ μοῦ τὸν ἐστείλατε, ἂν καί, ἐντρέπομαι πού σάς το λέγω, τὴν πρώτην στιγμὴν δεν μ' εὐχαρίστησε διόλου.

Καὶ ὁμιλοῦσα ὀλονέν, ἡ Ἰωάννα ἔτρεξεν ὡς ἀστραπὴ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ ἔφερε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος σακκίδιον.

—Μπᾶ!.. ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χρυσοβέργη. Τὸ δῶρον τῆς Γιαννούλας Βλάχου!.. Πῶς βρέθηκε 'στὰ χέρια σου;..

— Τῆς Γιαννούλας Βλάχου; Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ Γιαννούλα Βλάχου; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Μιὰ ἄλλη βαπτιστική μου. Αὐτὴ ἡ καϊμένη δὲν εἶνε πλουσία σὰν ἐσέ, κάθε ἄλλο... Καὶ ἐπειδὴ κάθε χρόνο συνειθίζω νὰ τῆς κάμνω δῶρον, ἐσυλλογίσθηκα ὅτι αὐτὸς ὁ σάκκος, ὁ ὁποῖος ἄλλως τε εἶνε κομψότατος, ἠμποροῦσε νὰ τῆς φανῇ χρήσιμος, συγχρόνως καὶ νὰ της ἀρέσῃ.

« Εἶμαι εὐτυχής, ἀγαπητή μου . . . » (Σελ. 439 στήλ. α'.)

Τῆς ἔβαλα μέσα καὶ μιὰ δακτυλήθρα καὶ ἕνα ψαλλιδάκι καὶ ὅ,τι ἄλλο ἐχρειάζετο διὰ νὰ γίνῃ τὸ δῶρον μου τέλειον.. Δὲν εἶχα ὅμως παρατηρήσῃ τὰ γνωμικά. Εἶμαι, ξεύρεις ὀλίγον μύωψ καὶ τὰ ἐπῆρα γιὰ ἁπλᾶ κεντήματα.. Ὅσο διὰ τὴν κάρταν μου, αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸν σάκκον· ἔπρεπε νὰ συνοδεύῃ τὸ μαργαριτάρι.

— Ποιὸ μαργαριτάρι; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἕνα δακτυλίδι μὲ μαργαριτάρι, πού σου ἔστελλα μέσα εἰς ἕνα κουτὶ μπομπόνια.

— Δακτυλίδι μὲ μαργαριτάρι! τὸ ὄνειρόν μου! Ἀκριβῶς ὅ,τι ἐφανταζόμην ὅτι θά μου ἐστέλλατε! δηλαδὴ τὸ πρᾶγμα ποὺ ἐποθοῦσα περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο!..

Καὶ ἡ Ἰωάννα, πνιγομένη ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἀνίκανος νὰ συγκρατηθῇ, βλέπουσα ὅτι ἐχάθη δι' αὐτὴν τὸ κόσμημα, τὸ ὁποῖον τόσον εἶχεν ἐπιθυμήσῃ, κατέπεσεν εἰς μίαν πολυθρόναν.

— Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἄλλη σας βαπτιστικιά, εἶπε διακοπτομένη ὑπὸ λυγμῶν, θὰ ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχὴς μὲ τὸ δακτυλίδι μου καὶ μὲ τὰ μπομπόνια μου...

— Ἔννοια σου, κόρη μου, καὶ αὔριο ἐγὼ θὰ σου ἀγοράσω ἄλλα μπομπόνια, εἶπεν ἡ κυρία Χρυσοβέργη, ἐννοοῦσα ἐπιτέλους τὸ λάθος τὸ ὁποῖον εἶχε κάμῃ κατὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν δύο δεμάτων· ἡ δὲ Γιαννούλα θὰ δώσῃ ὀπίσω τὸ δακτυλίδι, ποὺ δὲν ἦταν γι' αὐτή. Θὰ ὑπάγω νὰ τὴν εὕρω ἀμέσως αὔριον.

Ἡ ἔμφυτος ἀγαθότης τῆς Ἰωάννας, ἡ κρυμμένη εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της, ἀνῆλθε τώρα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

— Νουνά μου, σᾶς παρακαλῶ! ἀνέκραξε· μὴ κάμετε τέτοιο πρᾶγμα! Συλλογισθῆτε τὴν λύπην ποὺ θὰ αἰσθανθῇ. Ὄχι, σᾶς παρακαλῶ, μή της πάρετε πίσω τὸ δακτυλίδι.

— Ἀλλ' αὐτὸ κοστίζει... τὸ ἀγόρασα γιὰ σένα... σὺ ἔχεις χεράκια ποὺ εἶνε ἄξια νὰ φοροῦν μαργαριτάρια... ἐνῷ ἡ καϊμένη ἡ Γιαννούλα...

—Δὲν πειράζει, νουνά, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, μειδιῶσα ἐν τῷ μέσῳ τῶν δακρύων της διὰ τὸ φιλοφρόνημα τῆς νουνᾶς της· δὲν πειράζει! Ἡ Γιαννούλα θὰ ἔχῃ βέβαια τὴν ἰδέαν ὅτι δι' αὐτὴν ἐδιαλέξατε τὸ δακτυλίδι, καὶ φαντασθῆτε πόσον θὰ προσβληθῇ, πόσον θὰ ταπεινωθῇ, ὅταν μάθῃ ὅτι τῆς το ἐστείλατε κατὰ λάθος! Χωρὶς νὰ το θέλω ἔκλαυσα πρὸ ὀλίγου· ἦταν κάμωμα παιδακίσιο καὶ ἐντρέπομαι τώρα γι' αὐτό. Δὲν ἠμπορῶ, ὄχι, δὲν θέλω νὰ τῆς πάρετε τὸ δακτυλίδι· θὰ μου ἐφαίνετο πάντα ὅτι τῆς το ἔκλεψα, καὶ ἴσως αὐτὸ θὰ ἐνόμιζε κ' ἐκείνη. Ἔπειτα, προσέθεσε, θὰ ἤμουν ὑποχρεωμένη νὰ τῆς δώσω πίσω τὸν σάκκον, καὶ δὲν θέλω τώρα νὰ τὸν στερηθῶ. Τὸν ἀγαπῶ. Χωρὶς αὐτὸν θὰ ἐγινόμην πάλιν ὅ,τι ἐκινδύνευσα νὰ γίνω: ἀδιάφορος, ὀκνηρά, ἐγωίστρια... Ἐνόησα ὅτι ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον καὶ ἄλλαι ἀπολαύσεις, ἐκτὸς τῶν διασκεδάσεων, καὶ εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐλαφρώσω τὴν μητέρα μου ἀπὸ μερικὰς φροντίδας τοῦ σπιτιοῦ... Ἔπειτα ἔγινα μέλος ἑνὸς φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου, τὸν ὁποῖον ἱδρυσαν μερικὰ κορίτσια καλὰ τῶν Ἀθηνῶν. Ἔρραψα ἀσπρόρρουχα δι' ἀσθενεῖς, φορεματάκια διὰ παιδιά... καὶ τὰ ἔρραψα μόνη μου, μὲ τὰ ἐργαλεῖα ποὺ μου ἐστείλατε... Καὶ τότε μοῦ ἐφάνη, ὅτι τὸν «μαργαρίτην» ποὺ ἔλεγε τὸ γραμματάκι σας τὸν ἀνεκάλυψα εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ σάκκου...

★

Τὴν ἐπαύριον, ἡ κυρία Χρυσοβέργη ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ μικροῦ διαμερίσματος, ὅπου κατῴκει ἡ Γιαννούλα Βλάχου μὲ τὴν μητέρα της. Δὲν ἤρχετο διὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν βαπτιστικήν της τὸ δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον τῇ εἶχε στείλῃ κατὰ λάθος,— διότι ὑπεσχέθη εἰς τὴν Ἰωάνναν νὰ μή το κάμῃ,— ἀλλὰ διὰ νὰ μάθῃ ἂν καὶ τὸ δακτυλίδιον εἶχεν, ὅπως ὁ σάκκος, τὴν ἱστορίαν του.

Ἡ Γιαννούλα ἦτο μόνη, μελετῶσα τὰ μαθήματά της,—διότι ἡ πτωχὴ κόρη ἐσκόπευε νὰ γίνῃ διδασκάλισσα καὶ κατεγίνετο μετ' ἐπτάκτου ἐπιμελείας.

Ἠγέρθη ἀμέσως καὶ ἐνηγκαλίσθη καὶ κατεφίλησε τὴν ἐπισκέπτριαν.

— Ὦ, νουνά, εἶπε, πόσον εἶμαι εὐτυχὴς πού σας βλέπω! Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἴσα-ἴσα σᾶς εἶχα 'στὸ νοῦ μου, σᾶς ἐσυλλογιζόμην, καὶ ἔλεγα: Ἄχ, νὰ τὴν ἔβλεπα...

— Ἀλήθεια; τί σύμπτωσις! εἶπεν ἡ κυρία Χρυσοβέργη, καθημένη εἰς τὴν πολυθρόναν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπλησίασεν ἡ βαπτιστική της. Καὶ διατί μὲ εἶχες εἰς τὸν νοῦν σου; Διατί ἤθελες νὰ μ' ἔβλεπες τώρα;

— Ἰδοὺ διατί. Πρὸ ὀλίγου, ἐνῷ ἐμελετοῦσα, μία ἀκτὶς τοῦ ἡλίου διεπέρασε τὸ παραπέτασμα καὶ ἔπεσεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ μαργαριτάρι.—Καὶ ἡ Γιαννούλα ἔδειξε τὸ δακτυλίδιον, τὸ ὁποῖον ἔλαμπεν εἰς τὸν παράμεσον τῆς ἀριστερᾶς, καὶ τὸ ὁποῖον ἡ κυρία Χρυσοβέργη εἶχεν ἤδη παρατηρήσῃ. — Ἀμέσως σᾶς ἐσυλλογίσθηκα καὶ ἐπεθύμησα πολὺ νὰ σας εἶχα ἐδῶ, διὰ νὰ σᾶς πῶ κάτι τι.

— Λέγε λοιπόν, κόρη μου. Ἦλθα ἐπίτηδες διὰ νὰ σε ἀκούσω.

— Ὦ, χρυσῆ μου νουνά! ἀνέκραξεν ἡ Γιαννούλα ζωηρῶς· πόσον σᾶς ἀγαπῶ! Πάντοτε εἴσθε καλὴ γιὰ μένα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού μου ἐστείλατε αὐτό, (καὶ ἔδειξε τὸ δακτυλίδιον,) ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ μ' ἐκάματε τὸ πλέον εὐτυχισμένο κορίτσι τοῦ κόσμου! Ποτὲ πειὰ δὲν μουρμουρίζω, ποτὲ δὲν παραπονοῦμαι, ποτὲ δὲν μελαγχολῶ...

— Μὰ τί; σοῦ συνέβαινεν αὐτὸ ἄλλοτε;

— Ἔ... καμμιὰ φορά.

— Καὶ τώρα;

— Ἄ, τώρα ἄλλαξα, δὲν εἶμαι ἡ ἴδια... Εἶνε πειὸ εὔκολο νὰ εἶνε κανένας καλός, ὅταν ἡ ζωή του εἶνε καλή, ὅταν αἱ περιστάσεις εἶνε εὐνοϊκαί, ἂν καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ εἶνε καλοὶ καὶ ὅταν ἀκόμη συμβαίνῃ τὸ ἐναντίον. Αὐτοὶ ἐγεννήθησαν ἔτσι, καὶ τὰ δεινὰ τοῦ βίου ἀντὶ νὰ τους παροξύνουν, τοὺς κάμνουν ἀκόμη πειὸ καλούς. Ἡ Γιαννούλα σάς ὅμως δὲν εἶνε χυμένη σὲ τέτοιο καλοῦπι.

— Καὶ σὲ τὶ καλοῦπι εἶνε χυμένη ἡ Γιαννούλα μου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Χρυσοβέργη, μειδιῶσα διὰ τὴν ἀπρόοπτον ἔκφρασιν τῆς βαπτιστικῆς της.

—Φοβοῦμαι ὅτι ἐγεννήθηκα φύσει ἀπαισιόδοξος. Μοῦ ἤρεσε πάντατε νὰ πέρνω τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀνάποδη, καὶ νὰ βλέπω τὸν κόσμο μαῦρο σὰν μέσα ἀπὸ γυαλιὰ καπνισμένα...

— Καὶ τώρα;

— Τώρα βλέπω μέσα ἀπὸ ἕνα ὡραῖο μαργαριτάρι, καὶ ὅ,τι πρὶν μοῦ ἐφαίνετο μαῦρο, τώρα τὸ βλέπω στολισμένο μὲ τὰ λαμπρότερα χρώματα. Ὅταν δὲ συλλογίζομαι τὴν νουνά μου... Θέλετε νὰ σάς τα ἐξομολογηθῶ ὅλα;

—Γιατὶ ὄχι; ἂν αὐτό, ἀγαπητή μου, πρόκειται νὰ σε ἀνακουφίσῃ...

— Ναί· σταθῆτε ὅμως νὰ γονατίσω εἰς αὐτὸ τὸ μαξιλάρι, γιὰ νὰ μὴ βλέπετε τὸ πρόσωπό μου.

—Γονάτισε, ἂν σου ἀρέσῃ, ἀλλὰ μή μου κρύψῃς τὸ προσωπάκι σου. Θέλω νὰ το βλέπω.

— Μὰ εἶνε τόσῳ ἄσχημον αὐτὸ πού θά σας εἰπῶ!

— Μή σε μέλῃ, λέγε.

— Χρυσῆ μου νουνά, ἤσθε πάντοτε πολὺ καλὴ σὲ μένα, καὶ ἡ καϊμένη ἡ μαμά μου σᾶς εὐγνωμονοῦσε. Σᾶς εἶχε καὶ σᾶς ἔχει πάντοτε εἰς τὴν καρδιά της, γιὰ τὰ δῶρα πού μου ἐκάμνατε: φουστάνια, ἐπανωφόρια, καὶ ἄλλα πραγματα χρήσιμα. Ἐγὼ ὅμως... ἐγώ... Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω; εἶπεν ἡ Γιαννούλα, ταπεινοῦσα τὴν κεφαλὴν ἐξ ἐντροπῆς.

— Ναί, ἐξακολούθησε.

—Ἐγὼ λοιπὸν ἔλεγα: Ἡ νουνά μᾶς μεταχειρίζεται ὡς πτωχούς, καὶ εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἴμεθα πτωχοί. Δὲν μας φθάνει ὅμως ἡ πτώχεια μας; Εἶνε ἀνάγκη νὰ μάς τὴν ἐνθυμίζῃ, νὰ μας κάμῃ νὰ τὴν αἰσθανώμεθα περισσότερον; Δὲν ἠμποροῦσε ἄρά γε νὰ με μεταχειρισθῇ μιὰ φορὰ καὶ μένα, ὡς κόρην ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε;

—Ἄ! ἔκαμεν ἡ κυρία Χρυσοβέργη, συγκινηθεῖσα.

— Βλέπετε, νουνά, πόσον ἄσχημον εἶνε αὐτὸ ποὺ εἶχα νὰ σας εἰπῶ, καὶ πόσον ἀναξία ἤμουν νὰ λάβω αὐτὸ τὸ δακτυλίδι, αὐτὸ τὸ θαυμάσιον δακτυλίδι; Ὦ, τί εὐτυχὴς ἔμπνευσις νὰ μου στείλετε τέταιο δῶρον, χρυσῆ μου νουνά! Δὲν θά μου πῆτε τί σας ἔκαμε νὰ σκεφθῆτε ἔτσι φέτος, καὶ νὰ μου προξενήσετε τόσην εὐχαρίστησιν;

— Μὰ καλὰ τὸ εἶπες... ἦτο εὐτυχὴς ἔμπνευσις! εἶπεν ἡ κυρία Χρυσοβέργη, ἐνθυμουμένη τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε δώσῃ εἰς τὴν Ἰωάνναν, νὰ κρύψῃ δηλαδὴ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν ἄλλην της βαπτιστικήν, καὶ μὴ θέλουσα ἄλλως τε νὰ καταστρέψῃ τὴν χαρὰν τῆς πτωχῆς κόρης.

— Ὅπως καὶ ἂν εἶνε, αὐτὸ τὸ δῶρον ὑπῆρξε δι' ἐμὲ πηγὴ ἀληθινῆς εὐτυχίας. Πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ εἰμπορῶ σήμερον νὰ σᾶς το εἴπω! Ὁσάκις κυττάζω τὸ μαργαριτάρι, συλλογίζομαι ἐκείνην ποὺ μού το ἐχάρισε, καὶ λέγω μὲ τὸν νοῦν μου ὅτι δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ τέτοιο δῶρον παρὰ εἰς πρόσωπον ποὺ τὸ ἀγαπᾷ. —ὅτι ἤμουν ἀχάριστη νὰ μὴ μαντεύω τὴν ἀγάπην πού μου εἶχεν ἡ νουνά μου καὶ νὰ μὴ τῆς την ἀνταποδίδω, — ὅτι πρέπει νὰ κάμω πολλὰ διὰ νὰ την ἱκανοποιήσω, καὶ ὅτι, ἂν καὶ μετὰ τὴν ἐξομολόγησίν μοῦ διατηρήσῃ ἀκόμη ὀλίγην ἀγάπην πρὸς ἐμέ, θὰ της εἶμαι ἀπείρως, αἰωνίως εὐγνώμων.

—Εἶμαι εὐτυχής, ἀγαπητή μου Γιαννούλα, διότι τὸ δακτυλίδι αὐτὸ σοῦ ἐπροξένησε τόσην εὐχαρίστησιν, εἶπεν ἡ κυρία Χρυσοβέργη, ἐπιθέτουσα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς κόρης φίλημα θερμότερον τοῦ συνήθους, — καὶ εὐτυχὴς ἐπίσης διότι μοῦ ὡμίλησες μὲ τόσην εἰλικρίνειαν. Τώρα ποὺ γνωριζόμεθα καλλίτερα, θὰ γαπώμεθα περισσότερον... πολὺ περισσότερον.

Καὶ αἰσχυνομένη κατὰ βάθος, διότι ὤφειλε τὴν ἀγάπην τῆς βαπτιστικῆς της εἰς ἓν λάθος της, προσέθεσε καθ' ἑαυτήν:

«Ὁ Θεὸς ἠξεύρει τὶ κάμνει... Ναί, τὸ λάθος μου ἦτο ἐκ Θεοῦ. Ἂν ὁ μαργαρίτης αὐτὸς δὲν ἁρμόζῃ τόσον εἰς τὴν τραχεῖαν χεῖρα τῆς Γιαννούλας, ὅσον θὰ ἥρμοζεν εἰς τὴν βελουδίνην χεῖρα τῆς Ἰωάννας, ἤνοιξεν ὅμως τὴν καρδίαν τῆς πτωχῆς ἐκείνης, τὴν κλειστὴν ἕως τώρα πρὸς τὴν Ἀγάπην, ἐν ᾧ πάλιν ὁ σάκκος τοῦ ἐργοχείρου ὁ ὁποῖος ἐστάλη πρὸς τὴν πλουσίαν μου βαπτιστικήν, ἤνοιξε τὴν ἰδικήν της καρδίαν πρὸς τὰ σοβαρὰ καὶ τὰ χρήσιμα.»

(Διασκευὴ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ
ΜΥΚΗΝΑΙ, ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΑΙ ἐξερχόμεθα εἰς τὸν πρόδομον διὰ τῆς θύρας τῆς ἀπέναντι ἐκείνης, διὰ τῆς ὁποίας εἰσήλθομεν εἰς τὴν πρώτην Αἴθουσαν. Ὁ μέγας κύκλος ἐτελείωσεν. Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἄλλη θύρα, ἀκριβῶς ἀπέναντι τῆς εἰσόδου τοῦ Μουσείου, θύρα μεγάλη, στολιζομένη ἄνωθεν μὲ τὸ γύψινον ἔκτυπον ἑνὸς μυκηναϊκοῦ συμπλέγματος. Εἶνε ἡ θύρα τῆς Μυκηναίας Αἰθούσης τῆς περιφήμου.

Εἰσερχόμεθα. Ὁποία ἔκπληξις! ὁποῖον θάμβος! ὁποῖος πλεῦτος! ὁποία αἴγλη!.. Εὑρισκόμεθα πρὸ τοῦ θησαυροῦ τοῦ Ἀτρέως, ὡς ὠνόμασεν ὁ Ἑρρῖκος Σχλῆμαν τὰ εὑρήματά του ταῦτα. Καὶ εἶνε ἀληθὴς θησαυρός... Ἐδῶ πλέον βασιλεύει ὁ χρυσός. Ἀπὸ καθαρὸν χρυσὸν εἶνε τὰ περισσότερα ἀντικείμενα τῆς μεγάλης συλλογῆς, τῆς ἀποκειμένης εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους καὶ μεγαλοπρεπεῖς προθήκας τῆς αἰθούσης. Κύπελλα, δοχεῖα, προσωπίδες, δακτύλιοι, σφραγῖδες, ζῶναι, πόρπαι, καρφίδες, περιδέραια, διαδήματα, ὅλα κατάχρυσα. Καὶ εἰς τὴν ἀνυπολόγιστον ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν, προστίθεται ἡ ἀξία τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀφθόνου μετάλλου, καὶ εἰς τὴν αἴγλην τῆς λαμπρᾶς παναρχαίας ἐκείνης τέχνης, προστίθεται ἡ αἴγλη τοῦ χρυσοῦ, ὁ ὁποῖος λάμπει ὡς νὰ ἐξῆλθε τώρα ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ χρυσοχόου!

Κόσμος ὁλόκληρος, ἄγνωστος πολιτισμὸς ἀρχαίας προϊστορικῆς καὶ προελληνικῆς ἐποχῆς, ἀνέδυσεν ἐκ τῶν σπλάγχνων τῆς γῆς ὑπὸ τὴν σκαπάνην τοῦ ἀρχαιολόγου. Καὶ ἀπεκάλυψαν θαυμάσια οἱ τάφοι αὐτοὶ τῶν Μυκηνῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὑρέθησαν οἱ θησαυροί, τοὺς ὁποίους βλέπομεν. Καὶ ὁποῖος πολιτισμός! Ὁποία τέχνη εἰς τὴν κατεργασίαν τῶν μετάλλων! ὁποία χάρις καὶ κομψότης εἰς τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα κοσμήματα, εἰς τὰ σχήματα, εἰς τὰς γραμμάς, εἰς τὰς παραστάσεις, εἰς τοὺς στολισμούς! Κυττάξατε τώρα γύρω σας καὶ ἐπάνω. Ἡ ὀροφὴ καὶ οἱ τοῖχοι τῆς αἰθούσης ταύτης εἶνε ἐζωγραφημένοι μὲ τὰ ἴδια κοσμήματα, τὰ ὁποῖα ὑπάρχουν ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τῆς μυκηναϊκῆς συλλογῆς. Καὶ τὰ σχήματα, τὰ ὁποῖα βλέπει κανεὶς ἐπὶ τῶν ἐπιτυμβίων στηλῶν, ἐπὶ τῶν ἀγγείων καὶ ἐπὶ τῶν χρυσῶν κοσμημάτων, τὰ βλέπει εἰς πολύχρωμα καὶ ἁρμονικώτατα συμπλέγματα ἐπὶ τῆς ὀροφῆς καὶ τῶν τοίχων. Ἡ ἰδέα τῆς Ἐφορείας τοῦ Μουσείου μας, νὰ διακοσμήσῃ οὕτω τὴν αἴθουσαν, θὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶνε ἐπιτυχεστάτη. Ἔκαμε τὴν ὡραιοτέραν διακόσμησιν, τὴν ὁποίαν εἶδα ἕως τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας. Θὰ ἠθύμουν δὲ νὰ ἐπωφελοῦντο αὐτῆς οἱ κοσμηματογράφοι μας καὶ νὰ εἰσήγετο εἰς τὰς οἰκίας, ἀντικαθιστῶσα τὰ βάναυσα, τὰ ἀκαλαίσθητα καὶ ξενικὰ ἀραβουργήματα, τὰ ὁποῖα στολίζουν δῆθεν τώρα τὰς ὀροφὰς καὶ τοὺς τοίχους μας... Ἀλλ' οἱ σημερινοὶ ἰδιοκτῆται δὲν ἐννοοῦν καὶ πολὺ ἀπὸ εὐγένειαν τέχνης. Μεθαύριον, ὅταν θὰ μεγαλῶσετε σεῖς καὶ θὰ κτίσετε οἰκίας, θὰ φροντίσετε βέβαια νὰ τας διακοσμήσετε ὡραιότερα καὶ ἑλληνικώτερα. Ἡ ἀρχαία τέχνη ἔχει θησαυροὺς ἀνεκμεταλλεύτους· ἀντὶ δὲ νὰ μιμώμεθα εἰς ὅλα τοὺς ξένους, διατί νὰ μὴ μιμώμεθα τοὺς προγόνους μας;

Εἰς τὴν Μυκηναίαν Αἴθουσαν ὁ ἐπισκέπτης θὰ θαυμάσῃ ἐπίσης, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ τὰ δύο ἐκεῖνα χρυσᾶ κύπελλα τοῦ Βαφιοῦ, τῆς αὐτῆς παναρχαίας ἐποχῆς, μὲ τας ἐπ' αὐτῶν ἀναγλύφους βουκολικὰς παραστάσεις, τόσον κομψά, τόσον ὡραῖα, καὶ τόσον τελειως διατηρούμενα, ὥστε νομίζει κανεὶς ὅτι χθὲς ἐξῆλθον ἐκ τοῦ χρυσοχοείου. Ὑπάρχει ἀκόμη καὶ συλλογὴ τρωϊκῶν ἀρχαιοτήτων, δωρηθεῖσα ὑπὸ τῆς κυρίας Σοφίας Σχλῆμαν. Ὑπάρχουν ἀκόμη ἀγγεῖα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἐκ Ναυπλίας, Σαλαμῖνος, Θορικοῦ, Διμηνίας, Τύρινθος, ὡς καὶ ἐκ τοῦ χωρίου Σπάτα τῆς Ἀττικῆς, δωρεὰ τοῦ Μιχαὴλ Καλλιφρονᾶ. Ἀλλ' ἡ Μυκηναία συλλογὴ δεσπόζει ὅλων, καὶ ἡ μεγάλη μορφὴ τοῦ Ἑρρίκου Σχλῆμαν ἀνακύπτει καὶ ἐπιβάλλεται.

Νομίζω, ὅτι καὶ ἄλλοτε σᾶς ὡμίλησα περὶ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ γερμανοῦ ἀρχαιολόγου, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν παιδί, ὅταν ἀνεγίνωσκε τὸν Ὅμηρον, ὠνειρεύθη νὰ ἀνασκάψῃ τὴν Τροίαν διὰ νὰ εὕρῃ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Πριάμου, καὶ νὰ ἀνασκάψῃ τὰς Μυκήνας, διὰ νὰ εὕρῃ τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀτρέως· ὁ ὁποῖος ἐμεγάλωσε μὲ αὐτὸ τὸ ὄνειρον, εἰργάσθη ὡς ἔμπορος καὶ ἐπλούτησε μὲ αὐτὸ τὸ ὄνειρον, ἐμελέτησε μὲ αὐτὸ τὸ ὄνειρον, κατῆλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἠγωνίσθη, ἠρεύνησεν, ἀνέσκαψε καὶ δὲν ἡσύχασεν, εἰμὴ ἀφοῦ ἐπραγματοποίησε τὸ ὄνειρόν του. Ἡ σκαπάνη του εἰς τὴν Τροίαν, εἰς τὰς Μυκήνας, εἰς τὸν Ὀρχομενόν, εἰς τὴν Τίρυνθα, παντοῦ ὅπου τὴν διηύθυνεν ὁ θερμὸς τοῦ πόθος, ὁ ἀκοίμητος ζῆλός του, ἔκαμνε θαύματα, μετεβάλλετο εἰς μαγικὴν ῥάβδον, ἡ ὁποία ἐγγίζουσα τὴν γῆν ἔφερεν εἰς φῶς θησαυρούς. Καὶ ὅσον οὐδεὶς κατεστόλισε τὰ Μουσεῖα, καὶ ἐπλούτισε τὴν ἐπιστήμην, καὶ κατέπλῆξε τὸν κόσμον, καὶ ἐδόξασε τὸ ὄνομά του διὰ παντός.

Ἡ ἀμέσως ἑπομένη αἴθουσα περιλαμβάνει τὴν Αἰγυπτιακὴν Συλλογήν, τὴν ὁποίαν ἐδώρησεν ὁ ὁμογενὴς Ἰωάννης Δημητρίου ὁ ἐκ Λήμνου. Ἄλλος κόσμος πανάρχαιος, ἄλλος πλοῦτος ἐδῶ θαυμαστός. Τὰ περισσότερα ἀντικείμενα εἶνε χάλκινα ἀγαλμάτια θεῶν. Θεοὶ ζωοκέφαλοι, μὲ κεφαλὰς θώων, ἱεράκων, λεόντων, θεοὶ νανοειδεῖς ὡς βρέφη, θεοὶ ὡς παιδία μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὸ στόμα,— ὁ Ὧρος, ὁ Ρᾶ, ὁ Φθᾶ, ὁ Μᾶ, ὁ Ἄμμων, ὁ Ἄνουβις, ὁ Ὄσιρις, ἡ Ἶσις, καὶ ὅλοι οἱ πολύμορφοι, οἱ πολυώνυμοι καὶ παράδοξοι θεοὶ τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, οἱ ὁποῖοι σήμερον χρησιμεύουν διὰ νὰ κάμνωμεν... Λεξιγρίφους. Καὶ ἐκτὸς τῶν θεῶν, ὁμοιώματα ζώων ἱερῶν, ὁ βοῦς Ἄπις, πλῆθος σκαραβαίων,

σφίγγες, ἄλλα ἀγάλματα μὲ ἱερογλυφικά, εἰκόνες, λίθοι ἐνεπίγραφοι, καὶ τὰ λοιπά. Τέλος, εἰς τὰ τρία παράπλευρα δωμάτια, τὰ μικρὰ καὶ χαμηλόροφα, εἶνε ἀποτεθειμέναι αἱ μουμίαι, ὑπὸ μυστηριώδες σκιόφως, ἐντὸς τῶν παραδόξων κιβωτίων των, κοιμώμεναι τὸν μακραίωνα ὕπνον, τὸν ὁποῖον ἐτάραξεν ἡ περιέργεια τῶν ἀρχαιολόγων.

Καὶ οὕτω τελειώνει ἡ ἐπίσκεψίς μας εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ πλουσιώτερον καὶ θαυμαστότερον Μουσεῖον τοῦ κόσμου. Εἰξεύρω ὅτι δὲν σᾶς τὰ ἔδειξα ὅλα, δὲν σας ἐμάθα καὶ πολλὰ πράγματα μὲ τὰ ἄρθρα μου τὰ σύντομα καὶ ἀτελῆ. Ἀλλ' εἴθε τουλάχιστον νὰ σας ἐνέπνευσαν τὸν ἔρωτα πρὸς τὴν ἀρχαιότητα, τὸν πόθον νὰ την μελετήσετε, νὰ τὴν γνωρίσετε καλὰ μὲ ὁδηγοὺς καλλιτέρους ἀπὸ ἐμέ.

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 432)

Οἱ κάτοικοι τοῦ Κουίτου, τῆς πρωτευούσης τῆς δημοκρατίας τοῦ Ἰσημερινοῦ, κάμνουν εἰς 24 ὥρας τὸν γύρον ὅλον τοῦ ἰσημερινοῦ, δηλ. 40 χιλιάδες χιλιόμετρα, ἐπειδὴ ἡ πόλις των κεῖται σχεδὸν ἐπὶ τοῦ ἰσημερινοῦ. Εἰς τὸν ἰσημερινὸν ὅμως τοῦ Διὸς τρέχουν περισσότερον ἀπὸ 440 χιλιάδας χιλιόμετρα εἰς πολὺ ὀλιγώτερον χρόνον, σχεδὸν εἰς δέκα μόνον ὥρας. Δι' αὐτό, ὅτε ὁ Ζεὺς ἦτο ἀκόμη εἰς ρευστὴν κατάστασιν, ὁ τόσον ταχὺς χορὸς ἐπροξένησε τὸν μεγαλήτερον πλατυσμόν του.

Ἐὰν παρατηρήσῃς καλλίτερα τὸν Δία, θὰ διακρίνῃς εἰς αὐτὸν κηλίδας, ἀπὸ τὴν μετατόπισιν τῶν ὁποίων θὰ ἐννοήσῃς κατὰ ποίαν διεύθυνσιν περιστρέφεται· θὰ ἴδῃς προσέτι ὅτι ὁ ἄξων τῆς περιστροφῆς τοῦ Διὸς εἶνε κάθετος ἐπὶ τῆς τροχιᾶς του; δηλαδὴ ὁ Ζεὺς παρουσιάζεται κατὰ πρόσωπον εἰς τὸν Ἥλιον, καὶ οὐχὶ κεκλιμένως ὅπως ἡ Γῆ.

— Καὶ μὲ αὐτὸ τί γίνεται;

— Δι' αὐτό, ἀγαπητέ μου, ὁ Ἥλιος φωτίζει διαρκῶς τὸ ἥμισυ τοῦ Διὸς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς πόλου εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ἕνεκα τούτου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου ἔτους του, τὸ ὁποῖον ἔχει 10478 ἡμέρας ἀπὸ 10 ὥρας ἑκάστην, ἡ ἡμέρα εἶνε 6 ὡρῶν καὶ ἡ νὺξ ἄλλων 6. Ἐκεῖ δὲν γνωρίζουν ὥρας τοῦ ἔτους, δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ οὔτε χειμὼν οὔτε θέρος, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει καὶ διαφορὰ μεταξὺ τῆς διαρκείας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

Εἰς τὴν Γῆν ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον· αὐτὴ περιστρέφεται κεκλιμένη οὕτως ὥστε ὁ εἷς πόλος εἶνε ἐντραμμένος πρὸς τὸν Ἥλιον, καὶ ὁ ἄλλος μένει ὀπίσω εἰς τὸ σκότος· κατὰ τὰς θερινὰς ἐπὶ παραδείγματι τροπάς, ὅλον τὸ μέρος τῆς Γῆς τὸ περὶ τὸν βόρειον πόλον φωτίζεται ἀπὸ τὸν Ἥλιον καθ' ὅλην τὴν περιστροφὴν τῆς Γῆς· ἐνῷ τοὐναντίον περὶ τὸν νότιον πόλον ἐπικρατεῖ σκότος καθ' ὅλην τὴν περιστροφήν. Μετὰ ἓξ μῆνας θὰ γίνεται τὸ ἐναντίον, ἐπειδὴ ἡ Γῆ, ἀφοῦ μετατοπισθῇ εἰς τὸ ἄλλο μέρος ὡς πρὸς τὸν Ἥλιον, θὰ ἔχῃ τὸν βόρειον πόλον της εἰς τὴν σκιὰν καὶ τὸν νότιον εἰς τὸ φῶς. Τότε ἐνῷ ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν χειμῶνα καὶ χειμερινὰς τροπάς, εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον θὰ ἔχουν θέρος.

Διὰ νὰ ἐννοήσῃς καλλίτερα αὐτὴν τὴν κλίσιν τῆς Γῆς, λάβε πορτοκάλ ον τὸ ὁποῖον νὰ διατρυπήσῃς διὰ μιᾶς βελόνης τοῦ πλεξίματος, καὶ στρέφε το περὶ αὐτὸν τὸν ἄξονα. Θὲς δὲ αὐτὸ πρὸ λυχνίας πρὸς τάριστερὰ κεκλιμένον ὀλίγον πρὸς τὸ ἓν μέρος. Θὰ ἴδῃς ὅτι καθ' ὅλην τὴν περιστροφὴν ἓν μέρος τοῦ πορτοκαλίου, περὶ τὸ ἓν ἄκρον τῆς βελόνης, θὰ εἶνε διαρκῶς εἰς τὸ σκότος, τὸ δὲ ἄλλο, τὸ ἐστραμμένον πρὸς τὴν λυχνίαν, θὰ εὑρίσκεται διαρκῶς εἰς τὸ φῶς. Φέρε ἔπειτα τὸ πορτοκάλιον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς λυχνίας πρὸς τὰ δεξιᾷ, χωρὶς ὅμως νὰ μεταβάλῃς τὴν κλίσιν τοῦ οὐδὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἄξονος. Τότε τὸ φωτιζόμενον πρὶν ἄκρον θὰ εὑρίσκεται εἰς τὸ σκότος, τὸ δὲ ἄλλο θὰ φωτίζεται, θὰ ἔχῃ θέρος ἐνῷ πρὶν εἶχε χειμῶνα.

— Πόσον νὰ κλίνω τὸ πορτοκάλιον;

— Ζήτησε εἰς μίαν γηίνην σφαῖραν τὸν κύκλον ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶνε γεγραμμένον «β ό ρ ε ι ο ς π ο λ ι κ ὸ ς κ ύ κ λ ο ς», καὶ ὅσον ἀπέχει αὐτὸς ἀπὸ τὸν πόλον, τόσον νὰ κλίνῃς τὸ πορτοκάλιον. Ὁ κύκλος αὐτὸς εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν μοιρῶν 60 καὶ 70, ἀκριβῶς εἰς τὰς 66 καὶ ἡμίσειαν· δηλαδὴ ἀπέχει ἀπὸ τὸν πόλον 23 μοῖρας καὶ ἡμίσειαν, ὅσον εἶνε κεκλιμένος καὶ ὁ ἄξων τῆς Γῆς. Ὅσοι τόποι εὑρίσκονται ἐπὶ τοῦ βορείου πολικοῦ κύκλου — ὑπάρχει καὶ νότιος πολικὸς κύκλος — ἔχουν κατὰ τὰς θερινὰς τροπὰς τὸν ἥλιον ἐπὶ 24 ὥρας.

— Καὶ πάλιν αἱ θεριναὶ τροπαί· τί σημαίνουν αὗται αἱ λέξεις;

— Ἐπὶ τῆς γηίνης σφαίρας δὲν ὑπάρχουν σημειωμένοι μόνοι οἱ πολικοὶ κύκλοι, ἀλλὰ καὶ οἱ τ ρ ο π ι κ ο ί, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐκτείνεται ἡ διακεκαυμένη ζώνη, ὀνομαζομένη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπειδὴ θερμαίνεται πολὺ ἀπὸ τὸν Ἥλιον. Οἱ δύο τροπικοὶ ἀπέχουν ἀπὸ τὸν ἰσημερινὸν 23 μοῖρας καὶ ἡμίσειαν, ὁ εἷς ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, τὸ βόρειον, καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ νότιον.

— Ὁ ἴδιος ἀριθμὸς τοῦ πολικοῦ κύκλου!

— Σοῦ φαίνεται παράδοξον; Ἡ Γῆ κινεῖται ὁλόκληρος, καὶ παρόμοια συμβαίνουν εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην μὲ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὴν κατεψυγμένην, ἡ ὁποία περιορίζεται ἀπὸ τὸν πολικὸν κύκλον καὶ ἔχει εἰς τὸ μέσον της τὸν πόλον. Τὴν ἡμέραν μάλιστα κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὸν πολικὸν κύκλον ἔχουν ἡ μέραν 24 ὡρῶν, εἰς τὸν τροπικὸν ἔχουν τὸν ἥλιον κατὰ τὴν μεσημβρίαν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς των· ἐκείνην τὴν μεσημβρίαν ἡ σκιὰ τῶν ἀνθρώπων εἰς αὐτὰ τὰ μέρη πίπτει ὑπὸ τοὺς πόδας των καὶ δὲν ἔχουν σκιάν, εἶνε ἄσκιοι. Τὴν ἐπαύριον ἔχουν ἡμέραν 24 ὡρῶν οἱ κατοικοῦντες ὀλίγον ὑψηλότερα ἀπὸ τὸν πολικὸν κύκλον καὶ ὀλίγον χαμηλότερα ἀπὸ τὸν τροπικόν, ἔχουν τὸν ἥλιον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς των κατὰ τὴν μεσημβρίαν, καὶ οὕτω καθεξῆς μέχρι τῆς ἰ σ η μ ε ρ ί α ς, ὁπότε αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου πίπτουν καθέτως ἐπὶ τοῦ ἰσημερινοῦ καὶ φθάνουν συγχρόνως μέχρι τῶν δύο πόλων· ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ ἀπὸ τοὺς δύο πόλους φαίνεται ὁ ἥλιος εἰς τὸν ὁρίζοντα.

Εἰς πάντα τὰ μέρη τῆς Γῆς κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ νὺξ εἶνε ἴση μὲ τὴν ἡμέραν, ὅπως γίνεται πάντοτε εἰς τὸν Δία· καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζεται ἰ σ η μ ε ρ ί α.

— Καὶ αἱ τροπαί;

— Σοῦ ὁμιλῶ περὶ τοῦ Ἡλίου ὅπως ἔκαμνον οἱ ἀρχαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευον ὅτι στρέφεται περὶ τὴν Γῆν· δι' αὐτοὺς ὅταν ὁ Ἥλιος ἔφθανεν εἰς τὴν γραμμὴν τῶν τροπικῶν, ἐστάματα — καὶ ἐδόθη τὸ ὄνομα ἡ λ ι ο σ τ ά σ ι ο ν — καὶ ἐτρέπετο πάλιν πρὸς τὸν ἰσημερινόν, καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἐδόθη τὸ ὄνομα τῶν τροπῶν. Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένος;

— Πάντοτε εὐχαριστοῦμαι νὰ μανθάνω τί σημαίνουν αἱ λέξεις τὰς ὁποίας ἀκούω. Τί γίνεται ὁ Ἥλιος ὅταν ἐπανέλθῃ εἰς τὸν ἰσημερινόν;

— Ἐξακολουθεῖ τὴν πορείαν του πρὸς τὸν ἄλλον τροπικόν· τότε αἱ ἡμέραι ἐλαττοῦνται εἰς τὸ ἰδικόν μας ἡμισφαίριον καὶ αὐξάνουν εἰς τὸ ἄλλο, μέχρις ὅτου φθάσῃ ὁ Ἥλιος 23 μοῖρας καὶ ἡμίσειαν πρὸς νότον τοῦ ἰσημερινοῦ. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἡμεῖς ἔχομεν φθινόπωρον, καὶ εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον ἔαρ. Ἀπὸ τὸν νότιον τροπικὸν ὁ Ἥλιος ἐπανέρχεται πρὸς τὸν ἰσημερινόν, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Πρόσεξε δὲ εἰς τὰς διαφόρους ποικιλίας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Γῆς.

Εἰς αὐτὸν τὸν πόλον, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους, ὑπάρχει μία μόνον ἡμέρα καὶ μία νύξ, ἡμέρα ἓξ μηνῶν καὶ νὺξ ἄλλων ἓξ. Ἀπὸ τῆς μιᾶς ἰσημερίας μέχρι τῆς ἄλλης, ὁ ἥλιος οὐδὲ ἀνατέλλει οὐδὲ δύει, ἀλλὰ μόνον γράφει εἰς τὸν οὐρανὸν κυκλικὰς γραμμὰς καὶ ἀνεπαισθήτως ἀνέρχεται μέχρις ὅτου φθάσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν τροπῶν 23 μοῖρας καὶ ἡμίσειαν ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος· ἔκτοτε ἐπὶ τρεῖς μῆνας καταβαίνει κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον μέχρι τοῦ ὁρίζοντος· δηλαδὴ τὸ ὅλον εὑρίσκεται ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος

ἐπὶ ἓξ μῆνας, ἐπὶ ἄλλους δὲ ἓξ εἶνε ὑποκάτω τοῦ ὁρίζοντος.

Εἰς τὸν ἰσημερινόν, ὁ Ἥλιος ἀπαρεγκλίτως ἐπὶ 12 ὥρας εὑρίσκεται ἄνω τοῦ ὁρίζοντος, ἀνατέλλων, ὑψούμενος καθέτως καὶ ἔπειτα δύων· καὶ ἔπειτα ἄλλας 12 ὥρας κάτω τοῦ ὁρίζοντος. Ἐκεῖ ἡ διάρκεια τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς πάντοτε εἶνε ἡ αὐτή, 12 ὡρῶν. Ἑπομένως ἐὰν προσθέσῃς ὅλας τὰς ἡμέρας καὶ ὅλας τὰς νύκτας, καὶ τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ἄθροισμα θὰ εἶνε ἓξ μηνῶν.

Κατὰ τὸ θέρος, εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον ἔχομεν τὰς μεγαλητέρας ἡμέρας· ὅσον δὲ πλησιέστερον πρὸς τὸν πόλον εὑρισκόμεθα, τόσον καὶ ἡ ἡμέρα εἶνε μεγαλητέρα. Εἰς τὸν πόλον ἡ μεγαλητέρα ἡμέρα εἶνε ἓξ μηνῶν, εἰς τὸν ἰσημερινὸν 12 ὡρῶν, εἰς τὰ ἄλλα μέρη ὑπάρχει ὅλη ἡ ποικιλία κατὰ σειρὰν μεταξὺ τῶν δύο ὁρίων. Ἀπαράλλακτα καὶ διὰ τὰς μεγαλητέρας νύκτας κατὰ τὸν χειμῶνα· ὅσον μεγάλη εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἡμέρα εἰς ἕνα τόπον, τόσον μεγάλη εἶνε καὶ ἡ μεγαλητέρα νύξ, οὕτως ὥστε ἂν προστεθοῦν ὅλαι αἱ ἡμέραι ἑνὸς τόπου καὶ ὅλαι αἱ νύκτες, καὶ τὸ πρῶτον ἄθροισμα καὶ τὸ δεύτερον εἶνε ἓξ μηνῶν.

— Ὑπάρχει λοιπὸν ἰσότης τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς εἰς ὅλους τοὺς τόπους τῆς Γῆς;

— Ὄχι καθ' ὁλοκληρίαν· διότι ἡ Γῆ δὲν γράφει περὶ τὸν Ἥλιον τέλειον κύκλον· ἀλλὰ ἔλλειψιν, τὴν ὁποίαν ἐνθυμεῖσαι βέβαια ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν κομητῶν· καὶ δι' αὐτὸ ἀπομακρύνεται περισσότερον ἀπὸ τὸ ἓν μέρος παρὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐξοδεύει δὲ περισσότερον χρόνον διὰ τὸ ἓν ἥμισυ παρὰ διὰ τὸ ἄλλο, πρῶτον μὲν διότι ἔχει περισσότερον δρόμον νὰ διατρέξῃ, καὶ ἔπειτα ἐπειδὴ κινεῖται βραδύτερον.

— Διατί κινεῖται βραδύτερον;

— Ἐπειδὴ εἶνε μακρότερον τοῦ Ἡλίου ἔλκεται ἀπὸ αὐτὸν ὀλιγώτερον, ὅπως σοῦ ἐξήγησα ἄλλοτε. Αὐτὸ τὸ ἥμισυ διατρέχει ἡ Γῆ μας ἀπὸ τῆς ἐαρινῆς μέχρι τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας, ὁπότε ἡ Γῆ παρουσιάζει πρὸς τὸν Ἥλιον τὸν πόλον μας, τὸν βόρειον πόλον. Ἐπωφελούμεθα δὲ φυσικὰ ἀπὸ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο, καὶ δι' αὐτὸ τὸ θέρος μας εἶνε μεγαλήτερον ἀπὸ τὸν χειμῶνα.

— Πόσον;

— 7 ἡμέρας, 19 ὥρας καὶ 12 λεπτά· ὀκτὼ περίπου ἡμέρας κερδίζομεν δι' αὐτὸν τὸν λόγον.

— Ἀλλά. . . .

— Μὴν ἀνησυχῇς διὰ τοὺς τόπους, οἱ ὁποῖοι ἀδικοῦνται σήμερον· θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτῶν ἡ σειρά. Ὀλίγον ὅμως ἀργά!

Μετὰ 4850 ἔτη θὰ ἐπανέλθῃ τελεία ἰσότης· ἔπειτα θὰρχίσῃ νὰ ὠφελῆται τὸ νότιον ἡμισφαίριον καὶ θὰ διατηρήσῃ αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα ἐπὶ 10500 ἔτη, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἔλθῃ πάλιν ἡ σειρά μας. Θὰ ἐξακολουθήσῃ δὲ αὐτὸ ἐνόσῳ ἡ Γῆ ἐξακολουθεῖ περιφερομένη περὶ τὸν Ἥλιον.

— Μά, θείτσα, δὲν θέλεις βέβαια νὰ με περιπαίξῃς! Διατί ἐπενόησαν ὅλα αὐτά;

— Εἰς ὅσα σοῦ εἶπα, ἀγαπητέ μου, δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ ἐπινοηθέν, ἀλλ' εἶνε ὅλα ἐξαγόμενα ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν.

— Καλά, Νίτσα μου, σὲ πιστεύω. Θὰ μοῦ ἐξηγήσῃς ὅμως αὐτὴν τὴν πάλην μεταξὺ τῶν δύο ἡμισφαιρίων;

— Ὦ, αὐτὴ ἡ ἐξήγησις δὲν εἶνε δι' ἡμᾶς, οὐδὲ γίνεται ἀπὸ τὸ ἀστεροσκοπεῖον τῆς Ἀφροδίτης, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκομεθα καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶνε καιρὸς πλέον νὰ ἐπιστρέψωμεν.

Παρῆλθεν ἄλλως τε ἡ καλὴ ἐποχὴ καὶ θὰ παύσουν ἐξ ἀνάγκης αἱ ἐσπεριναί μας συνδιαλέξεις· πιστεύω ὅμως ὅτι δὲν θὰ λησμονήσῃς ταχέως ὅσα προσεπάθησα νὰ σὲ διδάξω, καὶ θὰ δείξῃς ὅτι δὲν ἔγιναν εἰς μάτην οἱ κόποι τῆς θείτσας, ἡ ὁποία ἐδοκίμασε νὰ σε εἰσαγάγῃ εἰς τὴν ἀστρονομίαν.»

(J. Macé) Δ. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ «ΘΕΙΑΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ»

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΘ'.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Εἴδατε λοιπὸν ὅτι ὁ μικρὸς Φασουλάκης ἐβάστοξε καλὰ τὴν ὑπόσχεσί του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ τον ἐσυχώρεσε ὁ κὺρ Δάσκαλος γιὰ τὸ μεγάλο του σφάλμα, ἔγινεν, ὅπως εἶπε, φρόνιμος καὶ ἐπιμελής. Ἤξευρε νεράκι τὴ Γραμματική του (ἂν καὶ χωρὶς βιβλίο,) καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα του μαθήματα. Στὴν ἀνάγνωσι πρῶτος, στὴν ὀρθογραφία πρῶτος, (τώρα πιὰ δὲν γράφει τὸ «τύραννος» μ' ἕνα νί,) στὴν ἀριθμητικὴ πρῶτος, σὲ ὅλα πρῶτος. Δὲν γελᾷ πιὰ τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος, δὲν πειράζει τοὺς συμμαθητάς του, δὲν περιπαίζει τὸ Δάσκαλό του. Τέλος πάντων ἐδιορθώθη. Ἔγιναν αἱ ἐξετάσεις, ὁ Φασουλάκης ἀπήντησε λαμπρά, καὶ ἦλθεν ἡ ἡμέρα ποὺ ἐμοίρασαν τὰ Βραβεῖα. Κόσμος εἰς τὸ Σχολεῖο ἕνα σωρό. Ὁ κὺρ Δάσκαλος εἶνε καταχαρούμενος. Ὅλοι οἱ Φασουλάκιδες ἐπῆραν βιβλία χρυσόδετα καὶ στεφάνια, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Φασουλάκης ἐπῆρε τὰ περισσότερα ἀπὸ ὅλα του τὰ ἀδέλφια.

Ἐπῆρε τόσα, ὥστε κι' ὁ μπαμπᾶς του ἀκόμη ἐφόρεσεν ἕνα εἰς τὸ κεφάλι του, γιατὶ ὁ μικρὸς Φασουλάκης δὲν ἠμποροῦσε νὰ τα φορέσῃ ὅλα.

Ἡ κυρία Φασουλῆ, ποὺ κρατεῖ τὸ χέρι τοῦ ἀνδρός της, λάμπει ἀπὸ χαρὰ καὶ κυττάζει μὲ ὑπερηφάνεια τὸ μικρὸ Φασουλάκη. Καμαρόνει πολύ, γιατὶ ἔχει παιδάκι, ποὺ ἐπῆρε τόσα Βραβεῖα!

Καὶ ἔχει πολὺ μεγάλο δίκηο ἡ καλὴ μητέρα!

Τὸ βράδυ, ὅλα τὰ δέλφια ἔδωσαν στὸν κῆπο μιὰ μεγάλη παράστασι, διὰ νὰ ἑορτάσουν τὸν θρίαμβον τοῦ μικροῦ Φασουλάκη.

Καὶ ἐδῶ πιὰ τελειώνω. Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιά μου, καὶ 'στὰ δικά σας.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 64ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προκηρυχθέντος τὴν 6 Μαΐου 1900 πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου ἐ. ἔ. δημοσιευθεισῶν 207 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως, ὁ δὲ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως ἀριθμός, ὁ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ε, δηλοῖ τὸ ποσὸν τῶν ἀποστελομένων ἑπάστῳ Εὐσήμων.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κωνσταντῖνος Α. Ἀγγελίδης. 191 [9Ε] (Ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος, ἔχων λύσεις 197 [9Ε], τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχὼν ἤδη Α' Βραβείου τῆς αὐτῆς Τάξεως εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμόν.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος, 183 [8Ε]. — Χιωνοσκεπὴς Δίρφη, 180 [8Ε]. (Ἡ Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν, ἔχουσα λύσεις 182 [8Ε] τίθεται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχοῦσα ἤδη Β' Βραβείου τῆς αὐτῆς Τάξεως εἰς τὸν 58ον.)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, 153 [7Ε].—Ζουλέϊκα, 135 [6Ε].—Εὔθυμος Ναύτης, 127 [6Ε]. (Τὸ Ἀυσόχαρτον, ἔχον λύσεις 137 [6Ε], καὶ ὁ Ἀπόγονος τοῦ Νέστορος ἔχων λύσεις 132 [6Ε], τίθενται ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ, ὡς τυχόντες ἤδη τὸ μὲν Β' Βραβείου εἰς τὸν 62ον, ὁ δὲ Γ' Βραβείου εἰς τὸν 63ον Διαγωνισμόν.)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἑλληνομαθὴς Ἀμερικανόπαις, 120 [5Ε].—Αὔρα τῆς Κερκύρας, 99 [4Ε].—Ἑλληνικὴ Φουσταν̓έλλα, 84[4Ε].—Τυδεὺς 83[3Ε] - Πέτρα Σκανδάλου, 80[3Ε]. —Χρυσόψαρο, 74 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μαρίδα τοῦ Φαλήρου, 55 [2Ε].—Ἐμμανουὴλ Ἰωαννίδης, 54 [2Ε] - Πέτρος Α. Ἰσαακίδης, 48 [2Ε]. Παρήγορος Ἄγγελος, 37 [Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πειραϊκὴ Αὔρα, 188 [8Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σοφὸς Πιττακός, 176 [8Ε]. —Ζοφερὸν Νέφος, 179 [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐξαρθρωμένο Νευρόσπαστο, 175 [8Ε].—Ἀρτανιάν, 165 [7Ε]. -Ἕλλην Σημαιοφόρος, 137 [6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Γρυνιάρα, 117 [5Ε].—Ἀταβύριον Ρόδου, 106 [5Ε].—Μικρὰ Δεσποινίς, 89[4Ε] — Σπαρτιᾶτις Χειλωνίς, 87 [4Ε]. — Λευκὴ τῆς Καστίλλης,82 [3Ε] .—Γεράσιμος Α. Λασκαράτος 75 [3Ε],—Ψάλτης τῶν Δασῶν 74 [3Ε]. -Μαντεῖον τῆς Λεβαδείας 73 [3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρὸς Αὐλητής, 66 [3Ε].—Πόλκα Μαζούρκα, 61 [2Ε].—Πικραμένη Καρδούλα. 60 [2Ε].—Ξενιτευμένος Σινωπεύς, 56 [2Ε]. —Ἀπόλλων ὁ Μουσηγέτης, 46 [2Ε], .—Ἀστὴρ τῆς Ἀνατολῆς, 42 [2Ε]. —Βίων ὁ Σμυρναῖος, 41 [Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Καυκασία, 178 [8Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τατάνης, 146 [6Ε]. Σεμνὴ Κόρη. 115 [5Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κατσαρομάλλω, 84 [4Ε]. -Μικρὸ Ἀνθοκόμος, 0 [3Ε]. —Γρυνιαρόγατος 57 [2Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: Θαλασσινὸς Ζωγράφος, 56 [2Ε].—Καλὴ Ἐλπίς, 55 [2Ε]. Περικλῆς Ι. Ἀνασταστόπουλος, 41 [Ε].— Ἀναμμένο Σπίρτο, 40 [Ε]. -Ἄρτεμις Π. Ζωγραφίδου, 38 [Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μικρὸς Ἀθηναῖος, 27 [Ε].—Ἥρως Θησεύς, 23 [Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ *ὀρθὰς λύσεις καὶ οἱ ἑξῆς, ἀναμὶξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων*: Ἀγρία Περιστερά, 9.— Ἀγριοβιολέττα, 3. - Ἀεραναυτοπούλα, 24 [Ε].— Ἀήττητος Ἥρως, 12.— Ἄνθος τοῦ Ζαππείου, 28 [Ε].—Ἄνθος τοῦ Μαΐου, 27 [Ε].—Γηραιὸς Νεῖλος, 9 — Δημότις Βώλου 12.—Ἔγγονος Αὐτοκράτορος, 5. — Ἐλπὶς τῶν Δυστυχῶν, 25 [Ε].—Νικόλαος Ἠλιόπουλος, 1.—Κόκκινο Καπελάκι, 13.—Κυκλαδίτης, 29 [Ε] —Μακαρία, 15.—Μέλισσα, 21 [Ε].—Ἄννα Α. Νάστου. 2. - Παρθένος τῶν Δασῶν, 14.—Παριστριὸς Ἕλλην, 24 [Ε].—Πλησιφαὴς Σελήνη, 6.—Ρηγολέτος, 5.—Συννεφώδης Ἡμέρα, 9.—Ὑπερήφανος Λέων, 1.—Χαριτωμένη Μουρίτσα. 1 .—Χρυσοῦς Πέλεκυς, 3.—Χωλὸς Διάβολος 29 [Ε].

Ἡ προσωρινὴ ὑποτίμησις τῶν τόμων τῆς Β' Περιόδου τῆς Διαπλάσεως ἐξακολουθεῖ.

Οἱ ὀγκώδεις, οἱ θαυμάσιοι ἓξ τόμοι τῆς Β' περιόδου τῆς Διαπλάσεως, τῶν ἐτῶν 1894 ἕως 1899, οἱ ὁποῖοι ἐτιμῶντο ἀρχικῶς φρ. 7 ἕκαστος, τιμῶνται ἤδη μόνον:

ΦΡΑΓΚΑ 3

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις προσθέτουν 50 λεπτὰ διὰ τὰ ταχυδρ. ἑκάστου τόμου. Οἱ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ πληρώνουν 3 φρ. χρυσᾶ. καὶ δὲν προσθέτουν τίποτε.

Μὴ τοὺς ἀγοράσητε καὶ ὡς δῶρα τοῦ Νέου Ἔτους. Χρυσόδετος ἕκαστος τόμος φρ. 6.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

[ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ:— Ἀναλόγως τοῦ ἐκ τῶν ἑκάστοτε εἰςφορῶν τῶν συνδρομητῶν μας, (καὶ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦντος νὰ συνεισφέρῃ) συναχθησομένου ποσοῦ, θὰ σταλῶσιν εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ Σχολεῖα τόμοι τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς, ὅπως δοθῶσιν ὡς δῶρα εἰς τοὺς ἐπιμελεστέρους ἀπόρους μαθητὰς καὶ μαθητρίας. Αἱ εἰσφοραί, ἐξ οἱουδήποτε ποσοῦ δεκταὶ καὶ εἰς γραμματόσημα, στέλλονται ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παίδων*.]

ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΔΕΑΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν....	Δρ.	450,90
Χιακὴ Μαργαρίτα.	»	1,—
Σύλλογος Ἀλεξανδρείας «Νέοι τῆς»	»	4.55
Σύλλογος Χαλκίδος « Ἀγάπη »	»	2,—
Ἑλένη Γρηγορίου..	»	3,20
Α. Α. Ἀποστολίδης	»	1,25
Μελπομένη Μουσούρου.	»	1,—
Τρικυμία.	»	—,50
Νέος Ναύτης	»	—,50
Βασιλικὴ Γ. Λουκάκη	»	—,50
Ἰωάννα Χρ. Ρηγοπούλου	»	3,—
Ἀφροδίτη Ν. Παπανδροπούλου.	»	—,30
Ζωηρὰ Φλόξ.	»	1,30
Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος.	»	1 —
Ἐν ὅλῳ μέχρι 17 Δεκεμβρίου ἐ.ἔ.	Δρ.	471,00

Σημείωσις. Κατὰ παράδρομὴν, τὸ προηγούμενον Δελτίον Εἰςφορῶν, τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὸ 25ον φυλλάδιον, σελὶς 215 ὠνομάσθη Ἐνδέκατον, ἐν ᾧ ἦτο τὸ *Δωδέκατον*.

Καὶ μία θερμὴ, θερμοτάτη παράκλησις τῆς Διαπλάσεως: Τώρα ποῦ ἔρχεται Πρωτοχρονιὰ καὶ θὰ ἔχετε χρήματα, ἤθελα νὰ μοῦ στείλετε ὅλοι ἀπὸ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων. Μία δραχμὴ ἂς εἶνε ὁ ἀνώτατος ὅρος. δὲν ζητῶ περισσότερα. Ἀλλὰ νὰ τὴν στείλετε. Τί εἶνε διὰ σᾶς μία δραχμή, καὶ μάλιστα αὐτὰς τὰς ἡμέρας; Τίποτε! Καὶ ὅμως συλλογισθῆτε πόσαι δραχμαὶ θὰ μαζευθοῦν ὅταν στείλετε ὅλοι, καὶ πόσα. πόσα πτωχὰ παιδία θὰ χαροποιηθοῦν. λαμβάνοντα ἀπὸ ἕνα τόμον Διαπλάσεως. Ἔτσι, παιδιά μου νὰ συλλογισθῆτε ὀλίγον καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ βγάλετε φέτος τοὐλάχιστον τὸ Ταμεῖον μας ἀσπροπρόσωπον. Μίαν δραχμὴν, ὄχι περισσότερα.

Καὶ ἠξέρετε διατί σᾶς παρακαλῶ τόσον; Διότι —θὰ σᾶς τὸ εἴπω.—ἐντρέπομαι νὰ λέγουν ὅτι τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως, τὸ ἄνθος τῆς πανελληνίου νεολαίας, ἴδρυσαν ἓν φιλανθρωπικὸν Ταμεῖον, καὶ εἰς διάστημα *τεσσάρων ὅλων ἐτῶν* δὲν κατώρθωσαν νὰ συνάξουν οὔτε πεντακοσίας δραχμάς!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς πρὸς τὴν μητέρα του:

—Μαμά, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ βασανισθῶ τώρα γιὰ νὰ μάθω ὀρθογραφία; Σὰν μεγαλώσω δὲν πέρνω μιὰ γραφομηχανὴ νὰ κάνω τὴ δουλειά μου;

Βατάλη ἀπὸ τὸ "Ἄσπρο Πουτσάκι.

* * *

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας.

— Ποῦ εἶνε ἡ Πίσσα;

— Εἰς τὸ Ἐφεῖον τῆς Διαπλάσεως.

— !.!.! *Βατάλη ὑπὸ τοῦ Ἐφεσίου Νέφους.*

* * *

Ὁ Μαγικὸς Καθρέπτης πρὸς τὴν χήραν θεῖαν του:

— Θεία μου, νὰ χαρῇς τὸ μακαρίτη τὸ θεῖο, δόσε μου λίγο γλυκό.

Βατάλη ὑπὸ τοῦ Στενογραφοῦ τοῦ Ἀνέμου.

Ὁδηγία: *Ἐν ἐκ τῷ μέσῳ τοῦ παρόντος φυλλαδίου 8 σελίδες, αἱ περιέχουσαι τὸ ἑξαφύλλον καὶ τὸν Πίνακα, ἀποκοπτονται ὑπὸ τοῦ βιβλιοδέτου καὶ προσκολλῶνται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τόμου τοῦ 1900.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1901.

ΣΑΣ εὔχομαι ἐκ βάθους ψυχῆς, ἀγαπητοί μου φίλοι καὶ φίλαι, νὰ διέλθετε μὲ ὑγείαν, μὲ χαρὰν καὶ μὲ φρόνησιν τὰς Ἑορτάς. Καὶ εἴθε τὸ μετ' ὀλίγον ἐρχόμενον ἔτος 1901 νὰ σας φέρῃ κάθε εὐτυχίαν, καὶ νὰ εἶνε διὰ σᾶς ἔτος καθ' ὅλα αἴσιον καὶ εὐτυχές.

Καὶ μαζὶ μὲ τὰς εὐχάς μου, ὅπως συνειθίζω κατ' ἔτος, θὰ σας προαναγγείλω τὰ Νέα τοῦ 1901. Ἀλλὰ θὰ σας εἴπω ὀλίγα μόνον, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς τα εἴπω ὅλα.

Καὶ ἐν πρώτοις. τὸ νέον μας μυθιστόρημα θὰ εἶνε τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ διασήμου συγγραφέως Ἰουλίου Βέρν. Ὀνομάζεται

«Ὁ Θαυμάσιος Ὀρενόκος»

καὶ εἶνε πραγματικῶς θαυμάσιον μυθιστόρημα, πολὺ δραματικόν, πολὺ περιπετειῶδες καὶ ἐνδιαφέρον, τέλος πάντων ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἔργα τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Διηγεῖται ἐν παράδοξον ταξείδιον διὰ τοῦ Ὀρενόκου, τοῦ μεγάλου ποταμοῦ τῆς Βενεζουέλας, ἐν Ἀμερικῇ. Τὸ ἐπιχειροῦν τρεῖς γεωγράφοι χάριν ἐξερευνήσεων. δύο ἄλλοι ἐπιστήμονες χάριν μελετῶν, καὶ ὁ καθεαυτὸ ἥρως τοῦ μυθιστορήματος,—ἄς τον εἴπωμεν ἥρωα πρὸς τὸ παρόν . . .—ὁ ὁποῖος ἀπέρχεται πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἐξαφανισθέντος πατρός του. Εἶνε ἀδύνατον τώρα νὰ φανταισθῆτε τί ἀπαντοῦν καθ' ὁδὸν οἱ τολμηροὶ αὐτοὶ ταξειδιῶται! Κίνδυνοι, ἀγῶνιαι, μάχαι, ἔχθραι, προδοσίαι, θύελλαι, ἀναγνωρίσεις, ἐπεισόδια δραματικώτατα, περιπέτειαι πολλαὶ καὶ ἀφάνταστοι, ἐκπλήξεις εἰς κάθε κεφάλαιον, θαυμάσιαι περιγραφαὶ τοῦ Ὀρενόκου, τῶν πεδιάδων του, τῶν χωρίων του.—ἰδοὺ τί ἀποτελοῦν τὸ μέγα μυθιστόρημα. Καὶ ὅλα αὐτὰ μὲ τὸ μάγον ἐκεῖνο ὕφος τοῦ Ἰουλίου Βέρν, μὲ τὰς λαμπρὰς εἰκόνας τοῦ ζωγράφου Ροῦ, καὶ κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου.

Συγχρόνως μὲ τὸν «Θαυμάσιον Ὀρενόκον» —ὁ ὁποῖος θὰ διαρκέσῃ ὅλον τὸ ἔτος,—θὰ δημοσιευθοῦν ἀκόμη δύο εἰκονογραφημένα μυθιστορήματα μικρότερα ἀλλ' ἐπίσης ὡραῖα καὶ ἐνδιαφέροντα. Ἔπειτα ὁ κ. Φαέδων, διακόπτων τοὺς «Ἀθηναϊκοὺς Περιπάτους», θαρρίζει πάλιν τὰς **Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς**· ἡ κυρὰ Μάρθα θὰ διηγηθῇ νέαν ἱστορίαν τοῦ Φασουλάκη, ὁ ὁποῖος ἐφαντάσθη νὰ γίνῃ **Ῥαδινσὼν**, ὁ δὲ Ἀνανίας. . . . . .

Ἀλλ' ὄχι, δὲν θὰ σας εἴπω τίποτε ἄλλο. Τὰ λοιπὰ εἶνε ἐκπλήξεις. Σᾶς λέγω μόνον ἐν πεποιθήσει, ὅτι ὁ νέος τόμος τοῦ 1901 θὰ ὑπερβῇ ὅλους τοὺς προηγουμένους *καθ' ὅλα*, καὶ πρὸς τοῦτο θὰ καταβάλω πᾶσαν προσπάθειαν, ἱκανοποιοῦσα τὸν ζῆλόν σας, ἀνταποδίδουσα τὴν ἀγάπην σας.

Πολὺ συνεκινήθη ἀπὸ ὅσα ἔγραψα περὶ αὐτοῦ τὸ *Κεντρί*, καὶ μάλιστα ποῦ εἶδε δημοσιευομένην καὶ τὴν αὐτογελοιογραφίαν του. «Βεβαιώθητι, μοῦ γράφει, ὅτι τὸ μόνον ὄνειρόν μου θὰ εἶνε νὰ μὴ διαψεύσω τὰς περὶ ἐμοῦ ἀγαθὰς ἐλπίδας σου. Καὶ ἡ στιγμὴ καθ' ἣν θὰ μου εἴπῃς:—Γελοιογράφησε, *Κεντρί*, αὐτὴν τὴν Ἐπιθεώρησιν τοῦ Ἀνανία. —θὰ εἶνε ἡ εὐτυχεστέρα στιγμὴ τοῦ βίου μου.» Κ' ἐγὼ νομίζω ὅτι δὲν θὰ γρήσῃ, —ἂν κρίνω μάλιστα καὶ ἀπὸ τὰς σημερινὰς σου ὡραίας γελοιογραφίας.

Ρόδον τοῦ *Ἀπριλίου*, ἔλαβα τὴν φωτογραφίαν σου. Καὶ τὴν ἰδικήν σας, *Ἀγγουρολογιώτατε* καὶ *Λοξία*. Θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ πρῶτα φυλλάδια τοῦ Ἰανουαρίου.

Ἀσπάζομαι ὅλους, ὅσοι μοῦ ἔγραψαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἀνανεώσεως τῆς συνδρομῆς των. Εἶνε πολλαὶ ἑκατοντάδες, καὶ ἀδύνατον νὰ τους ἀναφέρω καὶ νὰ τους εὐχαριστήσω ὀνομαστί.

Σᾶς ὑπενθυμίζω τὴν Σημείωσιν τῶν Εὐσήμων. Τώρα ποῦ ἐτελείωσε τὸ ἔτος, νὰ την καταστρώσετε ὅπως σᾶς εἶπα εἰς τὸ 51ον φυλλάδιον καὶ νὰ μοῦ την στείλετε.

Καὶ ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*, κατὰ μίμησιν τοῦ *Ἀστροποταμίτου*, ἐβαθμολόγησε τὰ 80 τετράδια Μ. Μυστικῶν τὰ ὁποῖα ἔχει λάβῃ ἕως τώρα, καὶ ἐκ μὲν τῶν ἐμμέτρων πρῶτον θεωρεῖ τὸ τετράδιον τοῦ *Θεαγένους* ἐκ δὲ τῶν πεζῶν τὸ τετράδιον τῆς *Ἀθώας Ποιμενίδος*. Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* μοῦ ἀναγγέλλει συγχρόνως ὅτι ἅμα τὰ τετράδιά του γίνουν 100, θὰ βραβεύσῃ τὰ καλλίτερα δύο, δηλαδὴ ἓν ἔμμετρον καὶ ἓν πεζόν. Μπράβο του!

Ἤρωιστε [ΕΕ] διὰ τὴν εὐφυεστάτην ἐπιστολήν σου. Οἱ φίλοι μου βεβαίως θὰ μάθουν μετὰ χαρᾶς ὅτι θὰ εἶσαι τώρα εἰς τὸν κύκλον μας τακτικός, καὶ πολὺ θὰ ἐγελοῦσαν, ἂν εἶχα τόπον νὰ τοις διηγηθῶ τὸ πάθημά σου. Ἀς εἶνε ὅμως τὸ ἠξεύρουν, ὅτι ὡς Ἤφαιστος θὰ εἶσαι χωλός.

Ταυρομάχε (Γ. Χ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας, καὶ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, *Δάφνη*. Κ' ἐγὼ δὲν σε εἶχα λησμονήσῃ. Ἔχεις δίκαιον νἀναμένῃς μὲ τόσον πόθον τὸ καλοκαίρι, διὰ νὰ κάμῃς πάλιν τὴν ὡραίαν αὐτὴν ἀγροτικὴν ζωήν. Ἀναμένω τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολὴν ποὺ μου ὑπόσχεσαι, καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ἐνεργείας.

Ὡς νὰ ἐμάντευσε τὴν ἐπιθυμίαν σου, *Ἀταβύριον Ρόδον*, ὁ κ. Φαέδων θὰ ἐπαναρχίσῃ τὰς Ἀθηναϊκὰς του ἐπιστολάς. Δὲν ἔχω λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω καὶ διὰ τὸ νέον ἐξοπάθωμα, τὸ *δέκατον* ἀφ' ὅτου ἔγινες συνδρομητής! Νὰ φίλος ἀληθινός! Σοῦ ἔστειλα ἤδη τὸν 5ον τόμον.

Η ΦΙΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΟΥΡΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ

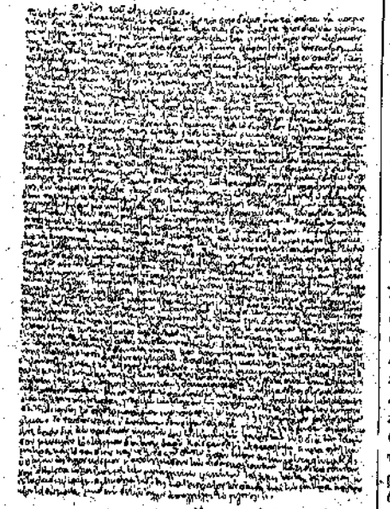

Ὁλόκληρον τὸ διήγημα τῆς Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου: «Ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου», τὸ ὁποῖον πέρυσι κατέλαβε τρεῖς στήλας τῆς Διαπλάσεως (τόμος τοῦ 1899 σελ. 220) γραμμένον ἐπάνω εἰς ἓν ἐπισκεπτήριον! Θὰ πάρετε φακὸν διὰ νὰ το διαβάσετε, καὶ θὰ ὁμολογήσετε ὅτι ἡ φιλογραφικὴ δεξιότης τοῦ φίλου μας *Ἀγγουρολογιωτάτου* εἶνε κάτι τι ἔκτακτον καὶ πολὺ περίεργον. Καὶ ὡς περίεργον ἁπλῶς δημοσιεύω τὸ ἔργον του, διὰ νὰ το θαυμάσετε καὶ σεῖς, ἀλλὰ μὲ τὴν συμφωνίαν. . . νὰ μὴ τὸ μιμηθῆτε. Διὰ τὴν φιλογραφίαν χρειάζονται ἰδιαίτερα μάτια: δὲν εἶνε δὲ οὔτε εὔκολον, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀναγκαῖον, νὰ μάθουν ὅλοι νὰ φιλογράφουν.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι: ἡ *Μικρὰ Ἰάτρισσα* πληροφορεῖ τὸν *Ὠρίωνα* ὅτι ποτὲ δὲν τῷ ἐζήτησεν ἀνταλλαγὴν ὀνομάτων· — ἡ *Διοπτροφοροῦσα* πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ὀνομάζεται *Πιπίτσα Ἀθανασιάδου* καὶ ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ φαίνεται μὲ τὸνομά της·—ἡ *Μαργαριτοφόρος* ἐρωτᾷ τὸν *Νοσταλγὸν Ἕλληνα* ἂν ἔλαβε τὰς κάρτας ποὺ τοῦ ἔστειλεν· —ὁ ἐν μακαρίᾳ ἠλίῃ *Ψάλλων Ρόαξ* πληροφορεῖ τὴν *Νύμφην τοῦ Βορρᾶ* ὅτι ὀνομάζεται *Γεώργιος Α. Ἀγγελίδης*· — ἡ *Ἀγγελικὴ Ν. Φαϊλακίδου* καὶ τὰδέλφιά της εὐχαριστοῦν ἐκ βάθους ψυχῆς ὅσους τοῖς συνελυπήθησαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός των· — ἡ *Βοσκοπούλα τῆς Δίρφης* εὐχαριστεῖ τὸν *Κεραμιδάγατον* διὰ τὰ συγχαρητήρια του· — ἡ *Θεραπαινὶς τῶν Μουσῶν* ἀσπάζεται τὴν *Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας* καὶ τὴν εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγχαρητήρια της· ἡ *Εὐγενὴς Καρδία* ἀσπάζεται τὴν *Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν*— ὁ *Παρθενὼν* ζητεῖ τἀρχικὰ τοῦ *Ὑπερηφάνου Λέοντος* καὶ ἀσπάζεται τὸν παλαιόν του φίλον *Δημ. Προθελέγγιον*· — ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Πηλίου* θὰ ἔλεγεν εὐχαρίστως τὸνομά της εἰς τὸν *Ἀστροποταμίτην*, ἂν της ἔλεγε κ' ἐκεῖνος τὸ ἰδικόν του· — ἐν ἀπὸ τὰ *Ξανθὰ Ναυτόπουλα* εὐχαριστεῖ τὸν *Θεαγένην* διὰ τὴν συγχαρητήριον ἐπιστολήν του, ἂν καὶ δὲν εὑρίσκεται εἰς χεῖράς του.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ.

(Ἡ λέξις ὁ λεπτά.)

Τὴν προσφιλεστάτην *Δέαν* ἐπὶ τῇ ἑορτῇ της παρακαλῶ νὰ δεχθῇ μετὰ τῶν γλυκυτάτων ἀσπασμῶν μου καὶ μυρίας εὐχάς. — *Ποιμενὶς τοῦ Πηλίου.*

*

Ἀσπάζομαι τὴν *Νίναν Δημητριάδου* καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἔχωμεν Ἀλληλογραφίαν. — *Δάφνη.*

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: — τὸ *Μεσολογγιτάκι* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτατον* (τοῦ ὁποίου ζητεῖ καὶ τὸ ὄνομα) καὶ *Ἀστροποταμίτην*· — ἡ *Ἔνδοξος Ψαριανὴ* μὲ τὸ *Κεντρί*, *Μανταρίνι τῆς Χίου* καὶ *Νεαρὸν Κερκυραῖον*· — ὁ *Αἰθὴρ* μὲ τὸν *Ἄγγελον* καὶ *Ρηγάρδον Σ. Παρίσην*· — ὁ *Σιροκολεβάντες* μὲ τὸ *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου*, *Εἰλικρινῆ Φιλίαν* καὶ *Φιλέρημον Ἴον*· — ἡ *Δίχρωμος Φουξία* μὲ τὴν *Μενεξεδένιαν*, *Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Βίγλαν*· — ἡ *Κωπηλάτις Κύθνου* μὲ τὴν *Δάφνην* καὶ *Θεαγένην*· — ὁ *Ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*· — ὁ *Λεοπάρδαλις* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Αἰγιναίαν Ἀθηνᾶν* καὶ *Ποιμενίδα τῆς Δίρφης*· — τὸ *Φλὶκ-Φλὰκ* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν*, *Ἀστροποταμίτην* καὶ *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν*· — ἡ *Ποιμενὶς τῆς Δίρφης* μὲ τὴν *Ξανθὴν Βοώπιδα*, *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου* καὶ *Ἀετὸν τῆς Δίρφης*· — ἡ *Αἰγιναία Ἀθηνᾶ* μὲ τὴν *Τρικυμίαν*, *Ἀμαρυλλίδα* καὶ *Νεαρὸν Ζωγράφον*· — ἡ *Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρου* μὲ τὴν *Ἐλευσινίαν Θεάν*, *Ἀστροποταμίτην* καὶ *Μόζαρτ*· — ἡ *Σαλωνίτισσα Ἑλληνὰ* μὲ τὴν *Ζηλεμένην Βοσκοπούλαν*, *Μικρὰν Χωριατοπούλαν* καὶ *Ἄνθος Ἀνθῶν*· — ἡ *Ποιμενὶς τοῦ Πηλίου* μὲ τὴν *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν*, *Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης*· — ὁ *Παρθενὼν* μὲ τὸν *Ὑπερήφανον Λέοντα*, *Πατρικὸν Βαρκάρην* καὶ *Γίγαντα Ἡρακλέα*· — ὁ *Δαφνοστεφὴς Ναύαρχος* μὲ τὸν *Κεραμιδάγατον*, *Μυστηριώδη Φύσιν* καὶ *Ἀπόστομον Βράχον*· — ἡ *Ἀποστᾶσα Ἐλπὶς* μὲ τὸ *Πρὸ Μενεξεδένιαν*, *Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας* καὶ *Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας*· — ἡ *Ἑλληνικὴ Φουσταν̓έλλα* μὲ τὴν

Ναυαγὸν Καρδίαν, *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* καὶ *Ἄνθος Ἀνθέων* — τὸ *Φόρδην-Μίγδην* μὲ τὸ *Ἀρχιδαιμόνιον*, *Ρωσικὴν Καραμέλαν* καὶ *Ἀποπτᾶσαν Ἐλπίδα* (διὰ νὰ μάθῃ καὶ ποία εἶνε·)— ἡ *Κυκλαμὰ* μὲ τὸν *Ἀγγουρολογιώτον*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Λατσαρομάλλων* καὶ *Ναυαγὸν Καρδίαν* — *Σέλευκος* ὁ *Κεραυνὸς* μὲ τὴν *Ξανθὴν Βοΰπιδα* καὶ *Κάλυκα Ρόδου* — τὸ *Χρυσὸ Ψαράκι* μὲ τὴν *Πενθοῦσαν Καρδίαν*, *Ἐλευσινίαν Θεὰν* καὶ *Ἄδραν τῆς Κερκύρας* — ὁ *Πρίγκιψ τῆς Μαγνησίας* μὲ τὴν *Τσούγκραν*, *Κεντρὶ* καὶ *Αἰγαῖον Πέλαγος* — ὁ *Βράχος τῆς Κραγάης* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν*, *Ναυτοπούλαν τῆς Κραγάης* καὶ *Ναυτοπούλαν τῆς Ἄνω γυν* — τὸ *Ἐρυθρὸν Νέφος* μὲ τὴν *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν*, *Καρδίαν ὑπὸ Πέτραν* καὶ *Διοπτροφοροῦσαν* (μὲ τὰ ὀνόματά των·)— ὁ *Φίλαγγλος Ἑλλὴν* μὲ τὸν *Πρίγκιπα τῆς Μαγνησίας*, *Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Ψάρι τῆς Ξηρᾶς* — ἡ *Χιωτοπούλα* μὲ τὸν *Ἀπροσταμάτην*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Κεντρὶ*, καὶ *Νεαρὸν Ζωγράφον* (ἐπ' ἀνταλλαγῇ τῶν ὀνομάτων των, ἂν θέλουν.)

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φελάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Γρινιάραν* (τί; θὰ κάμνῃ τὰ φυλλάδιά μου ἔνδυμα τῶν βιβλίων του; ἤ, ὄχι, ποτὲ νὰ μὴ του δώσῃς αὐτὴν τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἂν ὁ μπαμπᾶς ἐπιμένῃ νὰ τὸν ἐγγράψῃ, σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν ἔχῃς ὑπὸ αὐστηρὰν κηδεμονίαν·) *Ἀνδαλουσίαν* (ἔγινε καλὰ ὁ μικρὸς ἀδελφός σου; δὲν ἀμφιβάλλω, ἀφ οὗ του ἔστειλα τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης» τώρα μὲ τὸ Νέον Ἔτος θὰ ξεσπαθώσῃς γερά, καὶ ἔννοια σου·) *Ἀνοικιάτικο Λουλοῦδι*, *Μυστικὴν Φωνήν*, *Ζωηρὰν Φλόγα*, *Δ. Τ. Μπόταρην* (μὲ τὰ ἐγκάρδια συλλυπητήρια μου·) *Μικρὰν Ἰάτρισσαν*, *Τρικυμίαν* (προθύμως σὲ συγχωρῶ διὰ τὴν μακράν σου σιωπήν, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι φέτος θὰ ὁράσῃς πάλιν καὶ θὰ καταστήσῃς τὸ νέον ψευδώνυμον τόσον περιφανές ὅσον καὶ τὸ παλαιόν, ποῦ ἄφησεν ἐποχήν·) *Διοπτροφοροῦσαν* (ἂν κάποτε δὲν εἶχα τόπον διὰ πληροφορίας, καὶ ἂν παρέλειψα καὶ τὴν ἰδικήν σου μαζὶ μὲ ἄλλας, αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν σὲ ἀγαπῶ; ἄ ἔχεις λάθος· *Γαρδένιαν τῆς Μαγνησίας* (ἐλήφθησαν. ἔστειλα εἰς τὴν ἐρώτησίν σου περὶ τῶν λύσεων ἀπαντῶ ναί· εἰς τὰ Δημώδη Αἰνίγματα κλοπὴ δὲν χωρεῖ· εἶνε κτῆμα ὅλων· τὸ ζήτημα εἶνε ποῖος θὰ ξετρυπώσῃ νὰ στείλῃ τὸ ὡραιότερον καὶ τὸ πλέον ἄγνωστον·) *Ὑπερήφανον Λέοντα* (τὰ ἔλαβα καὶ ἡσύχασε·) *Ἀθέρτην τοῦ Μωρέως* (καλῶς νὰ ἔλθῃς!) *Σμυρνηοπούλαν* (Βραβεῖον ἔστειλα·) *Δημ Γ. Γρεκοίσην*, *Συντεφώδη Ἡμέραν* (ἔκαμες πολὺ καλά·) *Θεραπαινίδα τῶν Μουσῶν* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· ἀναμένομεν ἀνυπομόνως τὴν φωτογραφίαν σου·) *Εὐγενῆ Καρδίαν* (α' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς· δι' αὐτό·) *Ἀγραστικὴν Ζωήν* ([Ε] ναί. ἔτσι λέγω, καὶ ἰδοὺ τὸ Εὔσημον δι' αὐτὰ τὰ ὡραῖα ποῦ γράφεις·) *Ἄγγελον τῆς Εὐτυχίας* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ νέον δεῖγμα τῆς ἀγάπης, διὰ τοὺς νέους θερμοὺς λόγους·) *Θεόδωρον Εὐστρατίου*, *Ἀμυδρὰν Λάμψιν* (τὸ πιστεύω, ἀγαπητή μου, καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μὲ διαβεβαιώσῃς ὅτι θὰ καταβάλῃς ὅλας σου τὰς ἐνεργείας διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Μικρούλαν Πατριωτίδα* (ἐστάλη·) *Ἀντιγόνην*, *Ἀνδρέαν Π. Κοκκώνην* (θὰ τὸ εἴπω εἰς τὸν «Συνεταιρισμὸν Σμύρνης» καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ εἰσακούσῃ τὴν παράκλησίν σου·) *Ἀρνάκι τοῦ Γαλατερῆ* (ἀφ' οὗ δὲν εἶχα τόπον, τί νὰ κάμω;) *Στήριγμα τῆς Μητρὸς* (ἀντασπάζομαι καὶ τὸ *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*·) *Νεαρὰν Φιλόσοφον* (πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κάποιος λόγος διὰ νὰ δημοσιευθῇ κανένας ἢ εἰκὼν ὅταν γίνῃ γενικόν, δὲν θὰ ἔχῃ καμμίαν ἀξίαν·) *Ἀγγελικὴν Δ. Καναχοπούλου*, *Παρθενῶνα*, *Μύτιλον τὴν Μαργαριτοφόρον*, *Πρωινὴν Δρόσον τοῦ Πηλίου* (χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ· μυρίας εὐχαριστίας διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἀλλὰ πόθεν συμπεραίνεις ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ ὀλιγώτερον;) *Ἄνθος τοῦ Μαΐου* (χαίρω ποὺ σοῦ ἤρεσαν τόσον πολὺ οἱ τόμοι, ποὺ σοῦ ἠγόρασεν ὁ μπαμπᾶς·) *Ἀρταιάν* ([ΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τοῦ τόμου τοῦ 1897· εἶνε ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας ποῦ ἔλαβα ἕως τώρα· εὐχαριστῶ σε ἐκ μέρους μου τὴν καλήν σου μητέρα, διὰ τὴν ἀγάπην ποὺ μου ἔχει·) *Ἀνθοῦν Νεότητα* (ὡραία Καλλιγραφία· εἰς προσεχῆ Διαγωνισμὸν θὰ διαπρέψῃς·) *Κωπηλάτιδα Κόθρου* (ἔλα λοιπόν, προσπάθησε νὰ τὴν καταφέρῃς, χαίρω ποῦ περιποιεῖται τόσον ὁ ἀδελφός σου τὸ δῶρον ποὺ ἐκέρδισεν εἰς τὸ Λαχεῖον μου·) *Τριανταφυλλένιον Κάμπον* ([Ε] ἔγινες καλά; μοῦ ἀρέσει νὰ μου γράφῃς τόσον ὡραίας ἐπιστολάς, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖον·) *Εἰρωνείαν τῆς Εἱμαρμένης* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα *μετὰ τὴν 15 Δεκεμβρίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὰ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 5 Φεβρουαρίου

Ὁ γράφων τὰς λύσεις, ἐπὶ τοῦ ὁποίου θέσει νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, κυλίεται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

635. Στοιχειόγριφος.

Βάλε ἰώτα, βγάλε θί,
Καὶ εὐθὺς θὰ γεννηθῇ
Ἀπὸ σκεῦος κεραμέως
Συγγραφεὺς γνωστός, ἀρχαῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χίου κ' Ἔλα.

636. Αἴνιγμα.

Εἶμαι τρισύλλαβον, μ' ἔχεις μπροστά σου
Καὶ ὁλοένα σὲ βασανίζω...
Κόψε τὴ μέση μου μὲ τὰ σωστά σου
Καὶ βλέπεις κότε πόσον ἀξίζω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτόπαιδος

637. Κυβόλεξον κεκρυμμένον καὶ ἀνεστραμμένον.

1. — Μηδενὶ σόμπαραν ὀνειδίσῃς.
2. — Σάμιος ἦτον ὁ Πυθαγόρας.
3. — Οὐδεὶς ἐστὶς οὐκ ἀποθανῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀργυρῆ Σαπουνάκη

638. Ἀστήρ.

\+ ★ ★ + ★ ★ + = Πτηνὸν
★ + ★ + ★ + ★ = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
★ ★ + + + ★ ★ = Βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων
\+ + + + + + + = Πτηνόν.
★ ★ + + + ★ ★ = Χώρα τῆς Ἀσίας.
★ + ★ + ★ + ★ = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
\+ ★ ★ + ★ ★ + = Μέρος γῆς.

Καθέτως οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ὄρος, διαγωνίως δὲ κῆτος καὶ ἀρχαῖον βασιλέα.

Ἐστάλη Νικ. Κ. Δεκαβάλλα [Ε]

639. Ἄλφα.

★ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται:
★ ★ Ἀριστερᾷ μήτηρ ἥρως,
★ ★ ★ ★ δεξιᾷ πρωτεύουσα μεγαλονήσου ἐν τῷ μέσῳ ἀκρωτηρίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου.

640. Κρικωτόν.

α
★ ★ Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ συλλαβῶν, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἑνουμένη μετὰ τῆς προηγουμένης συλλαβῆς, νὰ σχηματίζῃ μίαν λέξιν, καὶ μετὰ τῆς ἑπομένης ἄλλην. Οὕτω θὰ σχηματισθοῦν δώδεκα λέξεις. Ἡ ὀρθογραφία δὲν τηρεῖται.

ης κας
★ ★
σις χα
★ ★
μη

Ἐστάλη ὑπὸ Ροβέρτου Γυισκάρδου

641. Φόρδην Μίγδην.

Πύρ ἱπτάνης ἀμεγιερνεῖ σπαιδο ἐνεῖ γινόσκτως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνεμώνης

642-646. Μαγικὴ Λέξις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κατωθὶ λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις. Κατόπι τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιθέτου εἰς ἕκαστον ἀνταλλαχθὲν γράμμα τῶν πρώτων λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις: *ἔθνος, πῦλος, μάχαιρα, βάρος, δάσος.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρόδου τῆς Λύρης

647. Φωνηεντόλιπον.

πχ- πλτ- θν- στδ- βδμκντ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δότου τῆς Ὑδρας.

648. Κλιτοσύμφωνον.

ου- ο- εο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγουρολογιωτάτου

Τέλος τοῦ 66ου Διαγωνισμοῦ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46.

543-549. Χρῆμα (χρή, μα.) — Κανάριον - Κυνάριον. — **550.** Τύρος- Τυρός.

551.
ΔΕΚΑΝ
ΕΛΕΝΗ
ΚΕΝΟΣ
ΑΝΟΥΣ
ΝΙΣΣΑ

552.
Π Α
ΚΑΙ ΙΝΑ
ΣΟΥΠΑ ΑΡΤΟΣ
ΚΟΧΛΙΑΣ ΑΚΡΙΤΑΣ
ΤΡΕΧΑΓΥΡΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

553-556. 1, Ὄχη. 2, Πυρηναῖα. 3, Πάρνης. 4, Ὄσσα. — **557.** Διότι τὰ αὐγὰ ἦσαν βρασμένα. **558**—ωι-ανο (ΣΩκράτης, ΣΙνώπη, ΤΑκιτος, μΥς, κΟραξ)—Γνῶθι σαυτόν. — **559** Μὴ πλουτεῖς κακῶς. — **560.** Σὰν τινάξαν τὴν ἀχλάδα, ὅσοι λάχαν τόσοι φάγαν.

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΜΟΝΟΝ ὅσοι θὰ ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ἢ θὰ ἐγγραφοῦν διὰ τὸ 1901 μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν δώρων τῆς Διαπλάσεως, τῶν ὁποίων ὁ Κατάλογος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 49ον φυλλάδιον.

Παρακαλοῦνται οἱ φίλοι μας ἰδιαιτέρως, νὰ μὴ ἀναβάλουν τὴν ἐγγραφήν των διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν, ἡ ὁποία δυσχεραίνει τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου.

ΠΑΡΙΣΙΝΟΝ
Κατάστημα Γυναικείων Πίλων
MODES PARISIENNES
ΑΘΗΝΑΙ
Πρῶτον πάτωμα
Ὁδὸς Σταδίου, 22
Τὰ ὡραιότερα καπέλλα Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων καὶ μεγάλη συλλογὴ ἑτοίμων, χάριν τῶν προσεγγιζουσῶν ἑορτῶν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1900.